स गुरुः स पिता वन्द्यः सा माता स पतिः सुतः ।
यो ददाति हरौभक्तिं कर्ममूलनिकृन्तनीं ॥ १२ ॥
श्रीकृष्णभजनं तात सर्व्वमङ्गलमङ्गलं ।
कर्मोपभोगरोगाणामौषधं तन्निकृन्तनं ॥ १३ ॥
अहो जगद्विधातुश्च धर्मशास्तुरियं मतिः ।
स्वयं मायामोहितश्च परं भ्रष्टं करोति च ॥ १४ ॥
विष्णुस्त्वां मोहितं कृत्वा युयोज स्रष्टुमीश्वरः ।
न ददौ स्वात्मभक्तिं तां स्वदास्यं चातिदुर्लभं ॥ १५ ॥
माता ददाति पुत्राय मोदकं क्षुन्निवारकं ।
स च बालो न जानाति कथं भूतञ्च मोदकं ॥ १६ ॥
बालकं वञ्चनं कृत्वा मिष्टं द्रव्यं प्रदाय सः ।
पिता प्रयाति कार्य्यार्थं विष्णुना मोहितस्तथा ॥ १७ ॥
संसारकूपपतितो विष्णुना प्रेरितो भवान् ।
न युक्तं पतनं तत्र तदुद्धारमभीप्सितं ॥ १८ ॥
ज्ञानी गुरुश्च बलवान् भवाब्धे शिष्यमुद्धरेत् ।
गुरुः स्वयमसिद्धश्च दुर्बलः कथमुद्धरेत् ॥ १९ ॥
गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्य्याकार्य्यमजानतः ।
उत्पथप्रतिपन्नस्य परित्यागो विधीयते ॥ २० ॥
स गुरुः परमो वैरी यो ददाति ह्यसन्मतिं ।
तं नमस्कृत्य सत्शिष्यः प्रयाति ज्ञानदं गुरुं ॥ २१ ॥
संसारविषयोन्मत्तो गुरुरार्त्तः स्वकर्मणि ।
दुर्ब्बलो दुर्वहं भारं ददाति जनकाय च ॥ २२ ॥